

For en 1. maj af kamp og enhed over hele verden

Til alle verdens arbejdere!

Efter tre år med dyb økonomisk krise, som er en uundgåelig følge af den kapitalistiske produktionsmåde, fejrer vi 1. maj i en situation med voksende arbejdsløshed, voksende udbytning, sænkning af lønninger, med øget fattigdom og sult.

Kapitalens reaktionære offensiv bliver stadig mere skærpet. For at forsvare de store virksomheders interesser og for at lade arbejderne betale krisen gennemføres massefyringer og anti-sociale reformer; kollektive overenskomster undergraves og afvises af cheferne for de store foretagender, repressionen mod arbejderne øges for til de yderste at sænke prisen på arbejdskraften og styrke kapitalisternes magt.

Bourgeoisiet er i offensiven for at likvidere de økonomiske og politiske rettigheder, som arbejderklassen har opnået gennem års kampe. Efter at have støttet banker og store virksomheder med enorme mængder af offentlige penge vil de betale statsgælden ved at reducere pensionerne, ved at afmontere sociale ydelser og ved at øge de skatter, som almindelige folk betaler.

Derfor forringes flertallet af arbejderne sociale situation, mens samfundets privilegerede lag fortsætter med at leve et parasitært luksusliv.

Når borgerlige aviser taler om ny økonomisk fremgang fra krisen, taler de reelt om økonomisk fremgang for aktieejerne, som fordeler store tilskud, og ikke om arbejderne.

Samtidig med at modsætningerne og den økonomiske ustabilitet, som er indbygget i den kapitalistiske økonomi, bliver større, ser vi voksende modsætninger mellem monopoler og imperialistiske stater for at kontrollere markederne og deres indflydelsessfærer, for at vinde kontrol med råvarer og komme foran deres konkurrenter.

Vi ser en stadig større aggressivitet fra den nedgående supermagt USA, intensiveringen af krigsudplyndringen af Irak, Afghanistan og Pakistan, voksende trusler mod Cuba, Nordkorea, Venezuela, kup i Honduras og i Afrika, støtte til Israels forbryderiske zionistiske politik, militær besættelse af Haiti, forberedelser til aggression mod Iran, installering af militærbaser i Colombia, trusler mod progressive og revolutionære kræfter på alle kontinenter.

Samtidig vokser modsætningerne i forhold til de øvrige imperialistmagter, især til Kina og Rusland, og de tendenser, som leder til nye krige, og som er indbyggede i imperialismen, vokser også. Bag smilene og den pacifistiske maske er vi vidne til en ny militaristisk offensiv, f.eks. med installeringen af de anti-missiler, som USA vil påtvinge i

Europa, og hvis omkostninger som sædvanligt vil blive betalt af arbejderne og folkene.

Alle bourgeoisiets forsøg på kunstigt at overvinde den økonomiske krise og på at dække over den kapitalistiske produktionsmådes sociale, miljømæssige og moralske fallit er forgæves. I denne sammenhæng vil kampen mellem kapital og arbejde intensiveres. Under voldsomt angreb vil proletariatet ikke vige og vil ikke forblive inaktivt. Arbejdernes klasseinteresser vil tvinge dem til at kæmpe på organiseret vis mod den herskende klasse.

I Europa, Asien og i Amerika er arbejderklassens kamp i vækst: Arbejderklassen nægter at betale kapitalens krise og begynder at vinde selvsikkerheden tilbage. Det er vigtigt at understrege udviklingen af den kamp, som føres af unge arbejdere, som har usikre vilkår og er overudbyttede; af immigrantarbejdere uden rettigheder; af arbejdsløse uden nogen form for understøttelse; af millioner af udbyttede, som dårligt har nok til at dække deres mest nødtørftige behov. Fattige bønder og andre lag af folket, som rammes af de store monopolars politik, mobiliserer sammen med dem.

Folkene og undertrykte nationer deltager med deres legitime krav i kampen mod finanskapitalens overherredømme og forener sig med den revolutionære bevægelse mod deres fælles fjende, imperialismen.

Stillet over for en ny styrkelse af arbejderbevægelsen og de folkelige bevægelser søger bourgeoisiet at imødegå dem med en reaktionær politik og den mest brutale undertrykkelse. Kapitalisterne og deres regeringer forsøger at svække og angribe de masseorganisationer, hvor arbejderne forener sig og kæmper. De spreder i voldsomt omfang racismens og chauvinismens gift for at øge konkurrencen mellem arbejderne indbyrdes. De mobiliserer deres allierede fra småborgerskabet på reaktionær basis, de anvender fascistisk terror som et våben mod arbejderbevægelsen og fagbevægelsen og chikanerer lederne af arbejderne og folkets kampe. I denne reaktionære sammenhæng må også forsøgene på

Arbejderpartiet Kommunisterne - APK

at kriminalisere kommunistiske kræfter og symboler på arbejdernes befrielse ses.

Situationen tvinger alle landes arbejdere til at organisere en bred og kæmpende enhedsfront mod kapitalens offensiv, mod den politiske reaktion og krigstruslerne, for at fremskynde det kapitalistiske udbyttersystems uundgåelige endeligt.

Det er nødvendigt i hvert land at udvikle en enheds-politik mod kapitalen for at imødegå fyringerne, bekæmpe fleksibilitet og usikre arbejdsforhold, for at dæmme op for tilintetgørelsen af sociale rettigheder og fremskridt, for at sikre, at kollektive overenskomster respekteres og udvikles, for at sige ”Nej, vi vil ikke betale udlandsgælden” og ”Nej til privatiseringer”, for at kæmpe for forkortelse af arbejdstiden, og f.eks. sikre to hviledage om ugen uden lønforringelse, for mindstelønninger og social støtte til de arbejdsløses basale behov, imod militærbudgetterne, for offentlige sundhedsydelse, gratis uddannelser for folket, for legalisering af de papirløse arbejderes stilling, for tilbagetrækning af udenlandske tropper fra besatte lande.

Med denne enhed og deltagelse i kampen er arbejderklassen i stand til at smadre den kapitalistiske blok, afværge bourgeoisiets angreb og tvinge kapitalister, de rige, til at betale krisens følger, og kan bane vej for samfundets revolutionære omdannelse.

Hovedhindringen for opbygningen af enhedsfronten er de socialdemokratiske og reformistiske partiers klasse-samarbejdspolitik. Den forræderiske politik mod de udbyttedes interesser, som de socialdemokratiske og reformistiske ledere har udviklet, træder mere og mere åbent frem. Denne politik, med dens ’samarbejde og social dialog’, afvæbner og splitter arbejderne og skubber dem mod kapitulation.

Men disse kræfter, som i årevis har været etableret i de borgerlige institutioner, har mistet deres troværdighed blandt arbejderne, som stadig kraftigere kritiserer deres mangel på sammenhæng og deres svaghed, deres rolle som likvidatorer af kampene og deres støtte til de reaktionære kræfter.

I kampen mod imperialismen og bourgeoisiet er det kun muligt at opnå fremskridt ved at besejre opportunismen, ved at bryde passiviteten og den splittelsespolitik, som socialdemokratiske, opportunistiske og andre chauvinistiske kræfter fosterer.

Under udviklingen af kampen mellem samfundsklasser forstår stadig bredere sektorer af arbejdere og udbyttede mennesker imperialismens virkelighed og afkaster sig deres reformistiske illusioner og overbeviser sig om nødvendigheden af proletariatets sociale revolution for at bygge et nyt og mere fremskredent samfundssystem.

Den monopolistiske kapitalisme, imperialismen, er et dødsdømt snylter-system, hvis eneste mål er maksimal-profit til en minoritet af udbyttede, og det er derfor umuligt at reformere det. Bourgeoisiet har vist sin manglende evne til at være samfundets regerende klasse, og det bliver mere og mere indlysende, at bourgeoisiets eksistens er uforeneligt med både samfund og natur.

Den eneste måde at få gjort en ende på de økonomiske krisers ødelæggende konsekvenser, på de uretfærdige krige, miljø- og klimaødelæggelsen, den stadig mere udbredte korrupsion, på kapitalismens indbyggede svagheder, er ved at udvikle revolutionær handling fra arbejderklassen og dens allierede for at erobre den politiske magt, afskaffe de borgerlige ejendomsforhold og bygge socialismen.

Derfor appellerer vi til de bedste elementer i arbejderklassen, de unge revolutionære, om i hvert eneste land at tage del i opbygningen af virkelige arbejderpartier, og at styrke dem, som allerede eksisterer, for det kommunistiske parti, der baserer sig på marxismen-leninismen, er en nødvendighed for at føre arbejderbevægelsens og de folkelige bevægelses kampen til sejr.

Lad os afholde en klassekampens 1. maj, som udtrykker sig i demonstrationer og massestrejker, med en større revolutionær ånd!

Lad os styrke enheden i kampen mod kapitalismen, lad os skabe og konsolidere arbejderorganisationer, først og fremmest kommunistiske partier og organisationer!

Lad os tvinge monopolerne, de rige og bourgeoisiet til at betale for krisen, som de er ansvarlige for!

Lad os vise, at millioner af arbejdere gør revolution og socialisme til deres sag!

Lad os udvikle den internationale solidaritet mellem arbejdere og folk.

1. maj 2010

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

www.cipoml.org

*IKMLPO er den eneste marxistisk-leninistiske, kommunistiske verdensorganisering med et fælles grundlag, APK er det danske medlem af konferencen.
www.apk2000.dk*